

מסורת הש"ס

16. סדר עולם ש"י
17. תוספתא דבבא בתרין
18. תוספתא דבבא בתרין
19. תוספתא דבבא בתרין
20. תוספתא דבבא בתרין
21. תוספתא דבבא בתרין
22. תוספתא דבבא בתרין
23. תוספתא דבבא בתרין
24. תוספתא דבבא בתרין
25. תוספתא דבבא בתרין
26. תוספתא דבבא בתרין
27. תוספתא דבבא בתרין
28. תוספתא דבבא בתרין
29. תוספתא דבבא בתרין
30. תוספתא דבבא בתרין
31. תוספתא דבבא בתרין
32. תוספתא דבבא בתרין
33. תוספתא דבבא בתרין
34. תוספתא דבבא בתרין
35. תוספתא דבבא בתרין
36. תוספתא דבבא בתרין
37. תוספתא דבבא בתרין
38. תוספתא דבבא בתרין
39. תוספתא דבבא בתרין
40. תוספתא דבבא בתרין
41. תוספתא דבבא בתרין
42. תוספתא דבבא בתרין
43. תוספתא דבבא בתרין
44. תוספתא דבבא בתרין
45. תוספתא דבבא בתרין
46. תוספתא דבבא בתרין
47. תוספתא דבבא בתרין
48. תוספתא דבבא בתרין
49. תוספתא דבבא בתרין
50. תוספתא דבבא בתרין
51. תוספתא דבבא בתרין
52. תוספתא דבבא בתרין
53. תוספתא דבבא בתרין
54. תוספתא דבבא בתרין
55. תוספתא דבבא בתרין
56. תוספתא דבבא בתרין
57. תוספתא דבבא בתרין
58. תוספתא דבבא בתרין
59. תוספתא דבבא בתרין
60. תוספתא דבבא בתרין
61. תוספתא דבבא בתרין
62. תוספתא דבבא בתרין
63. תוספתא דבבא בתרין
64. תוספתא דבבא בתרין
65. תוספתא דבבא בתרין
66. תוספתא דבבא בתרין
67. תוספתא דבבא בתרין
68. תוספתא דבבא בתרין
69. תוספתא דבבא בתרין
70. תוספתא דבבא בתרין
71. תוספתא דבבא בתרין
72. תוספתא דבבא בתרין
73. תוספתא דבבא בתרין
74. תוספתא דבבא בתרין
75. תוספתא דבבא בתרין
76. תוספתא דבבא בתרין
77. תוספתא דבבא בתרין
78. תוספתא דבבא בתרין
79. תוספתא דבבא בתרין
80. תוספתא דבבא בתרין
81. תוספתא דבבא בתרין
82. תוספתא דבבא בתרין
83. תוספתא דבבא בתרין
84. תוספתא דבבא בתרין
85. תוספתא דבבא בתרין
86. תוספתא דבבא בתרין
87. תוספתא דבבא בתרין
88. תוספתא דבבא בתרין
89. תוספתא דבבא בתרין
90. תוספתא דבבא בתרין
91. תוספתא דבבא בתרין
92. תוספתא דבבא בתרין
93. תוספתא דבבא בתרין
94. תוספתא דבבא בתרין
95. תוספתא דבבא בתרין
96. תוספתא דבבא בתרין
97. תוספתא דבבא בתרין
98. תוספתא דבבא בתרין
99. תוספתא דבבא בתרין
100. תוספתא דבבא בתרין

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לח.

תורה אור השלם

1. ובני ישראל אכלו את
הקורבן ארבעים שנה עד
באם אל ארץ נחשת
את הקורבן אכלו עד באם
אל קצה ארץ כנען.
שמות טו טו
2. וקמת שם משה עבד
י' בארץ מואב על פי י'
דברים לו ה'
3. ויבכו בני ישראל את
משה בערבת מואב
שלישים יום ויחמו ימי
בני אבל משה:
דברים לו ה'
4. ויהי אחרי מות משה
עבד יי' ואמר י' אל
יהושע בן נון משרת
משה לאמר:
יהושע א כ
5. משה עבדו מת ועתה
קום עבר את הירדן הזה
אתה וכל העם הזה אל
הארץ אשר אנכי נתן
לקדם לבני ישראל:
יהושע ב א
6. עברו בקרב המצפה
וזמו את העם לאמר
הכינו לכם צידה כי
בעוד שלשת ימים אתם
עברים את הירדן הזה
לבוז לירשת את הארץ
אשר יי' אלהיכם נתן
לכם לירשתה:
יהושע יא א
7. והקדם עליו מן הירדן
בעשור לחדש הראשון
ויהיו בגלגל בקצה מורד
ויהושע די ט'
8. ואמר אלהים בן מאה
ועשרים שנה אני היום
לא אוכל עוד לצאת
ולקבוא וי' אומר אל יי'
תעבר את הירדן הזה:
דברים לב א
9. לא תהיה משכילה
ועקרה בארץ את
מספר ייןך אמלא:
שמות כב כ

לא הווי לרובי. שנתתקו מן המן שנכליהם: אל ארץ נושבת. מעבר
הירדן וילך שהיא חשוכה מארץ סימון ועוד נדלשכמן במשה שהיה
מתואה ליכנס לה וקרי לה עוביה: קנה ארץ כנען. בעברות מואב
שש מת משה שהיא ארץ האמורי ועל שפת הירדן שהיא קנה כניסת
ארץ כנען: חסר שלשים. שנתתקו
מעוגות שהולאו ממלחם דכתיב
(שמות טו) ויטעו מאלים ויבאו כל
עדה בני ישראל אל מדבר סין אשר
בין אילים ובין סיני במחמה עשר
יום לחדש השני וכתיב בתריה נשנתו
על סיר הבשר וגו' וכתיב (שם)
הנני ממטיר לכם לחם אלהא בששה
עשר באייר המן המחול לירוש: ויבכו
בני ישראל. שלשים יום עמדו בערבות
מואב לבני ומשנלטהו יהושע להסיען
הכינו להם זדה לדרך ג' ימים ובשלישי
עברו את הירדן דכתיב בעוד שלשת
ימים וכתיב בעשור לחדש הראשון:
ששעם נשלה ו' ימים עברו ממנו
ובשבעה ימים הרי ימים עשרה חסר
הוא: שלש מלות. חדש וערלה
ולאליס: כניסתן לארץ. שהרי נמדבר
לא זרעו ולא קלרו ולא נטעו: והוא
הדין שיבטלו. החדש מפורש בו מושב
וקצנר כל מקום שאדם יושבים
משמע וערלה וכלאים מקי': שאין
איסורו איסור עולם. אלא כל ששה
עשר ניסן דכתיב עד עמס: ואין
איסורו איסור כגאל. דתנן (מנחות דף
ע"א.) קולר לשאת ומאכל לנהמה:
וש סויר לאיסורו. וניסן ששה עשר
עלנו איסורו מותר אם יש עומר
קרב: כלאים שאיסורו איסור עולם.
זרע חטה ומרן אסורים הגפנים
לעולם: ואסורין כגאל. דכתיב
(דברים כג) תפקד ש' שנתן הקדש: והוא
הדין בערלה בששים. אף הערלה נאה
ק"ו זה בשנה הוכחות א"ע ששלישי
אין זה שאין איסורו איסור עולם
מיהו איסור הגאל הוא ואין לו היתר
תוך ימי איסורו: רבי אלעזר כ"ג.
פליג אלדבוא וקבר דחדש אינו
נוהג בח"ל וערלה וכלאים אינו אלא
הלכה או דברי סופרים כדלקמן:
כל
לאיסורו נוהג בין בארץ בין
איסור הגאל ואין היתר
בח"ל והוא הדין לערלה

אקרוב עומר והדר אכול אלא למ"ד לאחר
ירושה ושיבה ניכול לאלתר לא הווי צריכי
דכתיב ויבני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה
עד כואם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד
בואם אל קצה ארץ כנען: אי אפשר לומר עד
בואם אל ארץ נושבת שכבר נאמר אל קצה
ארץ כנען וא"א לומר אל קצה ארץ כנען
שהרי כבר נאמר עד כואם אל ארץ נושבת
הא כיצד בשבעה באדר מת משה ופסק
מן מלידו: והווי מסתפקין ממנו שבכליהם עד
ששה עשר בניסן תניא אידך ובני ישראל
אכלו את המן ארבעים שנה וכי ארבעים
שנה אכלו והלא ארבעים שנה חסר שלשים
יום אכלו והלא לומר לך עוגות שהוציאו
ממצרים טעמו בהם מעם מן: תניא אידך
שבשבעה באדר מת משה ובשבעה באדר
נולד מנין שבשבעה באדר מת שנאמר: וימת
שם משה עבד ה' וכתיב ויבכו בני ישראל
את משה בערבות מואב שלשים יום וכתיב
ויהי אחרי מות משה עבד ה' וכתיב משה
עבדי מת ועתה קום עבדו וכתיב עברו
בקרב המחנה וצונו את העם לאמר הכינו
לכם צידה כי בעוד שלשת ימים: התעברו
את הירדן וכתיב והעם עליו מן הירדן בעשור
לחדש הראשון צא מהן שלשים ושלשה ימים
למפרע הא למדת שבשבעה באדר מת
משה ומנין שבשבעה באדר נולד משה
שנאמר ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה
אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבא שאין
ת"ל היום מה ת"ל היום "מלמד שהקב"ה
יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום
ליבם ומחדש לחדש שנאמר יאת כמפר
ימך אמלא תניא ר"ש בן יוחי אומר שלש
מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ ונוהגות
בין בארץ בין בחוצה לארץ והוא הדין
שינהגו ומה חדש שאין איסורו איסור
עולם ואין איסורו איסור הגאל ויש היתר
עולם כלאים שאיסורן איסור עולם ואיסורן
איסור הגאל ואין היתר לאיסורן אינו בין בארץ בין
בח"ל והוא הדין לערלה

גיליון הש"ס

נב"י י"א ב"ר ששון
א"ב"י פליג על אלוהי וכן
שנת מד ע"ג: ר"ש ר"ה
ואמורין בתנא וכו' לשת
הקדש: און זה המקנה
לקמן ט ע"ג י"ג:

מוקף רש"י

אל ארץ נושבת.
לחמך שבעו את הירדן
וכ"א משמע שבער
הירדן משמעת ומוכח
שנאמר אכרבו לא והלא
את הארץ הטובה אשר
בעבר הירדן ומתנס
אל שנת ימתה ד"ל
מיסתב) ושמות טו
לח. והווי מסתפקין
ממנו שבכליהם. שנקטו
בשבעה לחמך יהושע ה'
ח. חסר שלשים יום.
שהרי בני כנען ידו להם
המן החלה וענו ניסן
פסק שנאמר רבנות בני
ממחמת (שמות טו לח.)
הכינו לכם צידה. נל
דבר הירדן לדרך וכל ימים
למחמת לחמך להם לתן
שלא אתה אומר במלמ
שנאמר הרי היא מסתפקת
ממנו שבכליהם עד ט'
ניסן וכו'. בעוד שלשת
ימים. כנף שלש ימים
בעוד שהיה לחם שלש
ימים ולחמך שבעו ויהושע
א י"א ב"ן מאה ועשרים
שנה אנכי היום. היום
מלא יום ושמי יום זה לחמך
ודברים לח ב'ו
ושלשה ימים למפרע.
היום מלא

ביום השלישי יום הולדת את פרעה את פרעה
ח' ניסן ואמר לו הקב"ה בעוד שלשת ימים עם
סוף יום שני שממך ליום ג' וזהו ביום ל"ג כסופו
למחלת יום ל"ג כמו שהוא דפסחים (דף י"א)
במפק מרתי ועייל תלת וכן
למינו בירמיה (לו) דכתיב מקץ שבע שנים
תשלמו איש את עבדו ופריך דבערין (דף ל"ג)
מאי קאמר כעב ועלל עבד יואל כששקי ומשני
ש' למכר ושבע לנרע פי' שש פגע בו יוכל שנת
ז' לרעימו או למכירתו תשלמו אלהא א"ע
ג' שהיוכל משמט ממחלתו) קורא מקץ שבע
שנים הלכ נמי קרי מחלת יום ג' מקצה שלשת
ימים: שאין איסורו איסור עולם. פי' כנענרס
אלל כל ט"ו בלנד ויש היתר לאיסורו
שביים ט"ו איסורו יתר אם עומר קרב ולפי
זה אחי כ"ר יהודה דאמר במנחות כפרך ר'
ישמעאל (דף ס"ה) דכל ט"ו אסור כי ליכא
עומר ואיכא למחן דאמר המס האיר המורת
ממיר: והוא הדין צ"ערה בשתיים. פי' כנענרס
א"ע ג' דאין איסורו איסור עולם דומתת כשנה
רביעית מיהו איסורו איסור הגאל ואין לו
היתר תוך ימי איסורו והקשה ר"ח הרי הפרי
שגדל בשני ערלה אסור לעולם ואין לו היתר
ר"י
פירש דבערלה ממס קאמר דיש היתר לאיסורו
והכי פירושו יש היתר לגרוס איסור ולנוטעם
וכלאים אסור לגדלם ולזרועם והקשה לו
רבינו חס דקתיב כספרי יש היתר לאסור
משמע שהאיסור נפקע וה"ר משה מפונע"מ
א"ר מפרש דערלה יש היתר לאיסורו על ידי
כ"ד דפרי ערלה אסורין עד ט"ו בשבט
והא חסורו כ"ד חדש כסליו הרי ממחרת יום
התירין וכן חדש דחדש אסור עד י"ז ניסן
והא חסורו כ"ד חדש ממלך שמהמירין יום
המירו מה שאין קן כנלאים שאין כ"ד יבולס
להמירן בשום ענין ועוד אומר ר"י דאלתן
קאי דיש היתר לאיסורו לפני שגדל בו דלוינו
נאכר מן השנה וכלאס אסור גשם מה שגדל
בקה השכלת לאחר העומר הואיל והשריש
קודם העומר: ולפי זה אחי אפילו למ"ד
האיר המורת מתיר: והוא הדין צ"ערה בשתיים.
והא חסורו כ"ד חדש ממלך שמהמירין יום
המירו מה שאין קן כנלאים שאין כ"ד יבולס
להמירן בשום ענין ועוד אומר ר"י דאלתן
קאי דיש היתר לאיסורו לפני שגדל בו דלוינו
נאכר מן השנה וכלאס אסור גשם מה שגדל
בקה השכלת לאחר העומר הואיל והשריש
קודם העומר: ולפי זה אחי אפילו למ"ד
האיר המורת מתיר: והוא הדין צ"ערה בשתיים.
והא חסורו כ"ד חדש ממלך שמהמירין יום
המירו מה שאין קן כנלאים שאין כ"ד יבולס
להמירן בשום ענין ועוד אומר ר"י דאלתן
קאי דיש היתר לאיסורו לפני שגדל בו דלוינו
נאכר מן השנה וכלאס אסור גשם מה שגדל
בקה השכלת לאחר העומר הואיל והשריש
קודם העומר: ולפי זה אחי אפילו למ"ד
האיר המורת מתיר: והוא הדין צ"ערה בשתיים.

שליש יום חללו של משה ושלוש ימים שחיתו להם זדה
בין מאה ועשרים שנה אנכי היום. היום מלא
יום ושמי יום זה לחמך ודברים לח ב'ו
ושלשה ימים למפרע. היום מלא

הערלה מותר לנטוע אלא שהוא נעשה עולה. רמב"ן. ח. דכתיב לא תזרע כלאים. רמב"ן. י. דאלתא בחיור הגאל הדברים
אמורים ולא בחיור מפשה שהוא קודם האיסור. ריטב"א. ב. וביכורים. חס' הרא"ש.